

Vi kunne eller ville ikke komme paa Borden, ville I anvise os en anden Spadsereplads og Spadseregang; naar vi skulle blive i dette Billede, saa er det det, som Loven gjør, den siger: I, som ikke ville gaae igennem Kirken, og for hvem Præsten er Intet og hans Handling efter Loven Intet, forsaavidt han handler i Kirkens Navn, I, der ikke ville gaae i Kirken og hen til Præsten, kunne isølge denne Lov, naar I ere i den Stilling, at det efter Grundloven maa indrømmes Eder, gaae Kirken og Præsten forbi og gaae hen til et andet Sted. Forsaavidt det forekom mig, at der i en enkelt Dyring af en aret Landstingsmand fra Narhuus (Funder) var en Hentydning hertil — maaskee tager jeg feil, hvis det er Tilfældet, beder jeg om Undskyldning for den Bemærkning, jeg gjør herom — naar han antydede, at det er saa betænkeligt, at den anden Bei, der henvises til, er den borgerlige Bei, der ikke adskiller sig fra den, man vandrer i andre verdslige Handlinger, saa kan det nu engang ikke være Andet; naar man ikke kan foreskrive det Kirkelige, saa maa man foreskrive det Verdslige, og der indtræder een af 2 Ting, enten søle de, for hvem Formen foreskrives, ingen Trang til noget Mere end det Verdslige, og det tilfredsstillende, eller de søle Trang til noget Mere; de opsyldte da Statens Forskrifter ved at iagttage den verdslige Handling, og gaae saa hen til den stille Kreds, til hvilken de høre, og faae der det Mere, der passer sig for dem; men det er godt, at det bringes til Vedkommendes Bevidsthed, at de gaae en anden Bei. Det er meget slemt, hvis jeg skal vende tilbage til det Billede, der forbruges, hvis man for dem, der ikke vilde gaae paa Borden, lagde en lille Sti ved Siden af, der slyngede sig kraat ned ad Borden, saa man tilfaldt ikke vidste, hvor Bordens Grændse var. Det er meger bedre, at man adskiller den, saa de bestemt maae vide og vedkjende sig, at de gaae en anden Bei. Det er, forekommer det mig, Noget, man stærkt maa holde paa, at, naar et Egtteskabs-Indstiftelse, der ikke er kirkeligt, skal indføres, at det da fremtræder med det hele Mærke af ikke at være kirkeligt. Det er i Kirkens, ikke blot i Folkekirkens, men i Kirkens Interesse i Almindelighed, og det er

Noget, hvorover Ingen kan klage. Staten maa da erkjende, hvad den ikke kan lufte Diet for, at der er enkelte af dens Borgere, for hvem den kun kan hellige Egtteskabet ved Lovens Tvang og Nødvendighed, fordi disse Menneker enten, og det er det Børste, men hvilket sjelden er Tilfældet, ikke erkjende noget Hoiere, eller fordi det, som de ønske og søge, og hvori de finde Helligelse og Indstiftelse af Egtteskabet, foregaaer paa et Sted og i et Samsfund, som Staten ikke har anerkjendt og ikke kontrollerer. Jeg troer saaledes endnu fremdeles, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at afsvige fra § 2, saaledes som den er foreslagt oprindeligt og vedtagen i det andet Thing.

Ordføreren: Hvad første Paragraph i det forelagte Lovudkast angaaer, saa har jeg og det ærede Medlem i Udvalget, der har været enig med mig, ikke erklæret os derover. Vi havde ikke Noget imod Sammes Indhold i og for sig at indvende; men, da vi have troet at maatte erklære os mod Loven i det Hele, og da vi fandt, at denne Paragraph ikke i og for sig, men kun i Sammenhæng med de andre Bestemmelser kunde blive til Lov, saa fandt vi det overflødig derover at udtale os. Dertil kommer, at Bestemmelsen, uagtet vi med Hensyn til dens egentlige Grundvæsen Intet kunne have at erindre derimod, dog neppe er aldeles skiftet til, i den Form, hvori den nu er, at blive optagen i en Lov. Der er noget uklart, som i Betænkningen ogsaa er udhævet, i Udtrykket: anerkjendte Troesfamsfund eller Troesfamsfund, som have anerkjendte Præster, men derhos er det, hvad der er en væsentlig Omstændighed, i andre Henseender meget uklart, hvilke Individuer der kunne regnes til ikke anerkjendte Troesfamsfund. Det synes at være en stiltiende Forudsætning ved alle de Forhandlinger, der have fundet Sted i denne Sag ligesom ved andre Forhandlinger om Troesfrihed, at man kunde, hvad Dieblit man vilde, gaae ud af Kirken, og, dette forudsat, vilde Enhver, der hørte til Folkekirken eller et andet ordnet Samsfund, hvert Dieblit kunne erklære, at han gif ud af Folkekirken, og kom ind i de Tilfælde, Paragraphen omtaler. At man saaledes skulde kunne gaae ud af Kirken en Dag, og strax efter gaae ind igjen, turde være i hoi